

некъ римскій фїлософъ, като чѣ веднаждѣ шѣ
 едногѣ двѣ хїлади имана, рече ги сѣтиѣ
 сички-тѣ на оустѣ пакъ тѣи, едно подиръ
 друго безъ да зварка совѣтъ, и см почу-
 диха за това сички-тѣ слышатели.

Честъ на по старѣ-тѣ.

Имаше законъ на Лакедэмона да почи-
 татъ дѣца-та не токмо свои-тѣ родители
 но и всякаго по старѣ челоуѣка. Едина пътъ
 вѣха штишли тѣхни посланницы (елчи) на
 Афина и штидоха на театро-то. Тамъ дойде
 единъ старѣ челоуѣкъ, шбиде на вѣдѣ,
 и никой не мѣ стори мѣсто да сѣдни, но
 като мина по край тѣхъ, тѣтаки тѣи ста-
 наха та прїеха старец-атъ, и го гвдиха да
 сѣдана. Това като видѣха Афинани-тѣ,
 наченаха да си плещатъ рацѣ-тѣ и да ги
 хвалатъ. Тогѣзи единъ шѣ Лакедемонани-
 тѣ рече: Афинани-тѣ познаватъ добро-то,
 но не го стрѣватъ.

Любоустрѣани оученици.

Клеандъ оученикъ Хрїстїповъ не имаше
 сѣкъ шѣ да живѣи та да читѣ, ами хѣдѣше